

El graduat

Glenn Caliba serà el primer universitari titulat format a Braval i encarna l'èxit dels fills d'immigrants.

15/02/2011

Retrata el país que ve i exemplifica l'èxit dels fills de la immigració, una fornada que defuig l'etiqueta d'immigrant. Glenn Caliba va néixer a Barcelona i és fill de filipins que viuen al barri del Raval. Tindrà títol universitari ben aviat. S'ho ha treballat. Va passar per les aules del Braval (una de les moltes entitats

amb vocació social que treballen al districte de Ciutat Vella de Barcelona) abans de fer el salt a la facultat. Amb la timidesa dels alumnes brillants, que es troben incòmodes parlant dels progressos acadèmics, Caliba es disposa a explicar la seva història.

És el relat d'una fornada de joves que aspira a progressar en la Catalunya mestissa. El seu èxit serà l'èxit de la societat plural. El seu triomf serà el triomf de la ciutadania que s'imposa eliminar les barreres que la fornada dels seus pares no ha pogut enderrocar. Caliba pretén superar aquests obstacles des del Raval, un dels laboratoris de la nova Catalunya, un barri amb un 47% d'immigració i en el qual un 72% dels habitants només tenen estudis de primària. Caliba ha escollit el camí de la formació, sinònim de societat cohesionada.

Té 23 anys i es graduarà en enginyeria informàtica a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). Li queden poques assignatures i el projecte final de carrera. Ja pot imaginar-se com li quedarà el birret perquè gairebé pot palpar el títol. “Ha costat bastant”, admet el futur titulat, el primer que surt en els darrers dotze anys de les aules de l'associació Braval, que treballa per formar joves del Raval que necessiten un cop de mà en els estudis.

A les dependències del carrer de la Cera, seu de l'associació que ha contribuït a empènyer Caliba cap a la universitat, hi passen cada tarda escolars que procedeixen de trenta països diferents, parlen onze llengües i professen nou religions. Malgrat el component religiós de l'entitat, la convivència entre confessions és harmoniosa.

Sentiment de pertinença

De pares filipins, que van emigrar a Barcelona quan ell encara havia de néixer, Caliba es guanyarà la vida amb els ordinadors, però també ho podria fer amb la música. Ha estudiat piano i ara cursa formació d'orgue al conservatori del Bruc de Barcelona. Parla sis llengües -català, castellà, anglès, alemany, ilocà i tagàlog, les dues últimes, pròpies de les Filipines- i fa de monitor a nois que, com ell, aspiren a fer valer el seu talent. “Aquí es pot progressar, simplement es tracta de saber aprofitar les teves oportunitats”, comenta Caliba, que va descobrir les aules del Braval després que un amic li comentés que al barri hi havia una entitat que oferia ajuda desinteressada de reforç escolar. En aquell moment, estudiava quart d'ESO i estava preocupat per l'exigència que representava el salt a

batxillerat. Se'n va sortir, per descomptat.

Catalunya comptabilitza 1,2 milions de ciutadans d'origen estranger (un 16,4% de la ciutadania). Aquesta diversitat es constata a les escoles de Ciutat Vella, però també a les aules del col·legi Urgell de Barcelona, on Caliba va cursar els estudis obligatoris.

En la seva fornada, la majoria dels alumnes del centre eren nouvinguts o fills de pares immigrants. “Sempre ho he viscut amb normalitat perquè, a l'escola, un 80% teníem relació amb la immigració”, comenta Caliba per il·lustrar que la diversitat no està renyida amb un sentiment de pertinença al país. Ell se sent català, encara que les arrels paternes s'alimentin a les Filipines: “Simplement, sóc d'aquí. El més important és el sentiment de pertinença. No importa d'on són els

meus pares perquè Catalunya és casa meva”. El graduat ja pot emprovar-se el birret.

El repte de la segona generació

“La formació és l'única eina per evitar que la segona generació quedi marginada”, afirma Enric Canet, director de relacions ciutadanes del Casal d'Infants del Raval, que mobilitza unes 5.000 persones en diversos programes educatius.

Al barri més mestís de Barcelona -el percentatge d'alumnat estranger al districte de Ciutat Vella, un 36,8%, és el més alt de la ciutat-, la prioritat és evitar el fracàs escolar. Tots els agents educatius interpreten que és la solució per construir una societat més cohesionada, en la qual no hi hagi espai per a la fractura. Però hi ha molta feina a fer.

Les dades publicades a la revista Barcelona Educació al febrer del

2010 indicaven que el districte de Ciutat Vella era el pitjor de la ciutat en el percentatge d'alumnes de quart d'ESO graduats en comparació amb els avaluats (un 62,5% a l'escola pública i un 81,9% a la privada).

Canet té clar que és imprescindible assegurar la igualtat d'oportunitats per als fills dels immigrants:

“Continuen sent vistos com a immigrants i només tindran un futur a través d'eines com l'educació i la llengua”.

“Hem d'aconseguir que experimentin un sentiment de pertinença, que se sentin orgullosos del seu barri i del país, i que el vulguin transformar”, diu Canet. Núria Paricio, directora de la Fundació Tot Raval, comparteix la necessitat de la formació com a elixir: “Si som capaços que es formin i puguin trobar feina estarem salvats. Ens la juguem com a societat i hem d'entendre que els fills d'immigrants ja no són immigrants. No hi ha cap

altre camí que garantir-los la igualtat d'oportunitats”.

Una quarta part de la població jove de Catalunya (entre 16 i 29 anys) és de procedència estrangera: un col·lectiu de 350.000 ciutadans. Les nacionalitats amb més presència al territori són la marroquina, la romanesa i l'equatoriana.

Els joves que no estudien ni treballen (han estat batejats amb el concepte ni-ni) representen un 22,9% del col·lectiu d'autòctons i un 38,4% dels de nacionalitat estrangera. La taxa d'atur dels joves estrangers (36,1%) supera la d'autòctons en deu punts.

Sis de cada deu expedients tramitats pel Servei d'Acompanyament al Reconeixement Universitari (SARU), creat a l'abril, corresponen a usuaris nascuts a l'Amèrica Llatina. Són llicenciats que intenten convalidar el seu títol universitari a Catalunya.

Segons el ministeri d'Educació, els alumnes estrangers de primer i segon cicle matriculats a les universitats catalanes durant el curs 2009-2010 representaven només el 3,6% de l'alumnat. La presència era més notòria a la pública (4,2%) que no pas a la privada (2,2%).

Joan Serra / Ara

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/el-graduat/](https://opusdei.org/ca-es/article/el-graduat/)
(24/02/2026)